

AVROPA İNSAN HÜQUQLARI MƏHKƏMƏSİ

BİRİNCİ BÖLMƏ

ALLAHVERDİYEV AZƏRBAYCANA QARŞI

(49192/08 №-li ərizə)

QƏRAR

STRASBURQ

6 mart 2014-cü il

Bu qərar Konvensiyanın 44-cü maddəsinin 2-ci bəndində göstərilən hallarda qəti qərara çevriləcəkdir. Qərara redaktə xarakterli dəyişikliklər edilə bilər.

Allahverdiyev Azərbaycana qarşı işində,

Avropa İnsan Hüquqları Məhkəməsi (Birinci Bölmə), Palatanın aşağıdakı tərkibində:

Elizabet Şteyner, *Sədr*,
Xanlar Hacıyev,
Miryana Lazarova Traykovska,
Culiya Laffrank,
Paulo Pinto de Albuquerk,
Linos-Aleksandr Sisilianos,
Kseniya Turkoviç, *hakimlər*,
və Sören Nielsen, *Bölmə katibi*,

11 fevral 2014-cü il tarixində qapalı iclas keçirərək,
həmin tarixdə aşağıdakı qərarı qəbul etdilər:

PROSEDUR

1. İş Azərbaycan Respublikasının vətəndaşı, cənab Amil Allahverdi oğlu Allahverdiyev tərəfindən (*Amil Allahverdi oğlu Allahverdiyev – “ərizəçi”*) İnsan Hüquqları və Əsas Azadlıqların Müdafiəsi haqqında Avropa Konvensiyasının (“Konvensiya”) 34-cü maddəsinə uyğun olaraq Azərbaycan Respublikasına qarşı 2 oktyabr 2008-ci il tarixində Məhkəməyə ünvanlanmış ərizəsi (№ 49192/08) ilə başlanılmışdır.
2. Ərizəçi Azərbaycanda vəkillik fəaliyyəti ilə məşğul olan cənab N.Hacıyev tərəfindən təmsil olunmuşdur. Azərbaycan Hökumətini (“Hökumət”) nümayəndəsi, cənab Ç.Əsgərov təmsil etmişdir.
3. Ərizəçi iddia edir ki, Konvensiyanın 5-ci maddəsinə əsasən onun azadlıq hüququ pozulmuşdur, belə ki, o, məhkəmə qərarı olmadan 2008-ci ildə 19 iyul tarixindən 29 iyul tarixinə qədər həbsdə saxlanılmış və onun məhkəməyəqədərki həbsi və həmin həbsin uzadılması barədə məhkəmə qərarları ağlabatan əsaslara malik olmamışdır.

4. 17 mart 2011-ci il tarixində ərizə Hökumətə yönləndirilmişdir.

FAKTLAR

I. İŞİN HALLARI

5. Ərizəçi 1985-ci ildə anadan olmuşdur və Bakı şəhərində yaşayır.

6. O, hadisələr baş verən zaman Bakı Dövlət Neft Akademiyasının tələbəsi olmuşdur.

A. Ərizəçi barəsində cinayət işinin başlanılması və onun barəsində həbs qətimkan tədbirinin seçilməsi

7. 15 mart 2008-ci il tarixində ərizəçi və onun yetkinlik yaşına çatmış sevgilisi (A.M.), digər üç nəfər şəxs tərəfindən müşayiət olunmaqla, ailə qurmaq məqsədilə maşınla Bakıdan Gəncəyə yola düşmüşlər.

8. Həmin gün A.M.-in atası qızının oğurlandığını iddia edərək polisə şikayət ərizəsi ilə müraciət etmişdir.

9. 16 mart 2008-ci il tarixində bu ərizəyə əsasən Cinayət Məcəlləsinin 144.2.3-cü maddəsi (bir qrup şəxs tərəfindən adam oğurluğu) ilə cinayət işi başlanılmışdır.

10. 16 mart 2008-ci il tarixində A.M. ailəsinə zəng vurmuş və onları məlumatlandırmışdır ki, sevgilisi ilə Gəncəyə getmişdir. Həmin gün onun valideynləri qızlarını Bakıya geri qaytarmaq üçün Gəncəyə yollanmışdırlar.

11. 17 mart 2008-ci il tarixində ərizəçi Bakıya qayıtmışdır. Gəncədə olduğu müddətdə polis bir neçə dəfə onun evində olduğu üçün ərizəçi 19 mart 2008-ci il tarixində polis məntəqəsinə getmişdir. Ərizəçi polis məntəqəsində həbs olunmuş və müstəntiq onun şübhəli şəxs qismində qırx səkkiz saat müddətinə həbs olunması barədə tutma protokolu tərtib etmişdir.

12. 21 mart 2008-ci il tarixində ərizəçi Cinayət Məcəlləsinin 144.2.3-cü maddəsinə əsasən adam oğurluğu cinayət əməlinə ittiham olunmuşdur. Həmin tarixdə prokuror

hakimə ərizəçi barəsində həbs qətimkan tədbirinin seçilməsi barədə təqdimat vermişdir. O, bu tədbirin tətbiqinin zəruriliyini ərizəçinin törətdiyi cinayət əməlinin ağırlığı və onun ədalət mühakiməsindən yayınması və ədalət mühakiməsinin həyata keçirilməsinə mane olması riski ilə əsaslandırmışdır.

13. 21 mart 2008-ci il tarixində Nərimanov Rayon Məhkəməsi prokurorun təqdimatına baxılmışdır. Məhkəmədə keçirilən dinləmədə ərizəçinin vəkili hakimdən ərizəçinin əvvəllər heç bir cinayətə görə məhkum olunmadığını, daimi yaşayış yerinin olduğunu və gənc olduğunu nəzərə alaraq onun barəsində azadlıqdan məhrumetmə ilə əlaqədar olmayan qətimkan tədbirinin seçilməsini xahiş etmişdir. Nərimanov Rayon Məhkəməsinin hakimi ərizəçiyə qarşı irəli sürülmüş ittihamlara və prokurorun həbs qətimkan tədbirinin seçilməsi barədə təqdimatına əsaslanaraq ərizəçi barəsində üç ay müddətinə həbs qətimkan tədbirinin seçilməsi barədə qərar qəbul etmişdir. Hakim bu tədbirin tətbiq olunmasının zəruriliyini aşağıdakı kimi əsaslandırmışdır:

“Allahverdiyev Amil Allahverdi oğlunun cinayət əməlini törətdiyinə kifayət qədər sübutların olduğunu, cinayət əməlinin ağırlığını və xarakterini, onun ədalət mühakiməsindən yayınmasının mümkünlüyünü və istintaqın normal gedişinə mane ola biləcəyinə kifayət qədər əsasların olduğunu nəzərə alaraq, mən, onun barəsində həbs qətimkan tədbirinin seçilməsini zəruri hesab edirəm.”

14. Ərizəçi Nərimanov Rayon Məhkəməsinin 21 mart 2008-ci il tarixli qərarından şikayət vermişdir. O, şikayət etmişdir ki, onun barəsində həbs qətimkan tədbirinin seçilməsinin əsası yoxdur və məhkəmə onun həbs olunması barədə qərar qəbul edərkən onun şəxsi vəziyyətini nəzərə almamışdır. Bununla bağlı olaraq ərizəçi bildirmişdir ki, onun daimi yaşayış yeri var, o, özünü polisə könüllü olaraq təslim etmişdir, o məcburi köçkündür və onun ailə və maliyyə vəziyyəti çətinidir. Ərizəçi həmçinin bildirmişdir ki, onun məhkəməyəqədər həbsi təhsil hüququnu pozacaq, belə ki, o daha dərslərdə iştirak edə bilməyəcək, bu isə onun ali məktəbdən xaric olunmasına səbəb olacaq.

15. 3 aprel 2008-ci il tarixində Bakı Apellyasiya Məhkəməsi həbsin əsaslı olduğu qənaətinə gələrək ərizəçinin şikayətini rədd etmişdir. Qərarın müvafiq hissəsində deyilir :

“A.Allahverdiyevin təqsirli bilindiği cinayət əməlinin ağırlığını, onun ictimai təhlükəlilik dərəcəsini, onun törədildiyi şəraiti və bu cinayət əməlinə görə iki ildən artıq müddətə azadlıqdan məhrum etmə cəzasının nəzərdə tutulduğunu nəzərə alaraq məhkəmə kollegiyası hesab edir ki, vəkil tərəfindən təqdim olunmuş şikayət ərizəsində qeyd olunan dəlillər məhkəmə qərarının ləğv olunması üçün kifayət etmir.”

B. Ərizəçinin həbsinin uzadılması və hadisələrin sonrakı gedişatı

16. 11 iyun 2008-ci il tarixində cinayət işinin istintaqını aparan müstəntiq prokurordan istintaqın tamamlanması üçün daha çox vaxtın tələb olunması ilə əlaqədar ərizəçinin məhkəməyəqədərki həbsinin bir ay müddətinə uzadılmasını xahiş etmişdir. Prokuror bununla bağlı məhkəməyə təqdimat vermişdir.

17. 14 iyun 2008-ci il tarixində Nərimanov Rayon Məhkəməsi prokurorun ərizəçinin həbs müddətinin uzadılmasına dair təqdimatına baxmışdır. Məhkəmə iclasında ərizəçinin vəkili hakimdən prokurorun təqdimatını rədd etməyi və ərizəçi barəsində daha yüngül qətimkan tədbirinin seçilməsini xahiş etmişdir. Bununla əlaqədar, o, qeyd etmişdir ki, ərizəçinin daimi yaşayış yeri var, onun ədalət mühakiməsindən yayınma riski yoxdur, o, məcburi köçkündür və tələbədir. Həmin tarixdə hakim ərizəçinin məhkəməyəqədər həbsinin bir ay müddətinə, 19 iyul 2008-ci il tarixinə kimi uzadılması barədə qərar vermişdir. O, ərizəçinin həbs müddətinin uzadılmasını aşağıdakı kimi əsaslandırılmışdır:

“Təqsirləndirilən şəxsin şəxsiyyətini və onun təqsirləndirildiyi əməlin ağırlığını, xarakterini, törədildiyi şəraiti və ictimai təhlükəlilik dərəcəsini və həmçinin, müxtəlif istintaq hərəkətlərinin aparılmasının zəruriliyini nəzərə alaraq, mən hesab edirəm ki, təqdimat əsaslı olduğundan təmin olunmalıdır və təqsirləndirilən şəxsin- Allahverdiyev Amil Allahverdi oğlunun həbs müddəti uzadılmalıdır.”

18. Ərizəçi onun həbsinin davam etməsi üçün əsasların olmamasını qeyd edərək həmin qərardan şikayət vermişdir. O, məhkəmədən həbs qətimkan tədbirinin polisə nəzarəti altına vermə, başqa yerə getməmək haqqında iltizam və ya ev dustaqlığı ilə əvəz olunmasını xahiş etmişdir. Öz tələbinə dəstək olaraq qeyd etmişdir ki, o, məcburi köçkündür, özünü polisə könüllü olaraq təslim etmişdir, tələbədir, əvvəllər heç bir cinayətə görə məhkum olunmayıb və daimi yaşayış yeri vardır.

19. 20 iyun 2008-ci il tarixində Bakı Apellyasiya Məhkəməsi ərizəçinin məhkəməyəqədər həbsinin əsaslı olduğu qənaətinə gələrək Nərimanov Rayon Məhkəməsinin qərarını qüvvədə saxlamışdır. Məhkəmə ərizəçinin təqsirli bilindiği cinayət əməlinin təbiəti və ağırlığı ilə əlaqədar birinci instansiya məhkəməsinin gəldiyi nəticələri təkrarlamış və onun ədalət mühakiməsindən yayınmasının və ədalət mühakiməsinin həyata keçirilməsinə mane olmasının mümkünlüyünü qeyd etmişdir.

Qərarın müvafiq hissəsində deyilir:

“Məhkəmə kollegiyası hesab edir ki, birinci instansiya məhkəməsi A.Allahverdiyevin təqsirli bilindiği ağır cinayət hesab olunan əməlin ictimai təhlükəlilik dərəcəsini, onun ədalət mühakiməsindən yayınmasının və cinayət prosesində iştirak edən şəxslərə təsir etməsinin və istintaqın normal gedişinə mane olmasının mümkünlüyünü və həmçinin, müxtəlif istintaq hərəkətlərinin aparılmasının zəruriliyini nəzərə alıb düzgün olaraq həbs müddətini uzatmışdır.”

20. 11 iyul 2008-ci il tarixində işə baxan prokuror ittiham aktını Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəməyə təqdim etmişdir.

21. 16 iyul 2008-ci il tarixində ərizəçi Ədliyyə Nazirliyinə yazılı müraciət edərək 19 iyul 2008-ci ildə, yəni onun məhkəməyəqədərki həbs müddətinin bitdiyi tarixdə istintaq təcridxanasından azad edilməsini xahiş etmişdir.

22. 22 iyul 2008-ci il tarixində ərizəçi Baş Prokuror qarşısında vəsatət qaldıraraq onun məhkəməyəqədər həbs müddətinin 19 iyul 2008-ci il tarixində bitməsinə baxmayaraq hələ də azad olunmamasından şikayət etmişdir.

23. 29 iyul 2008-ci il tarixində Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə hazırlıq iclası keçirmişdir. Ərizəçi iclasda onun 19 iyul 2008-ci il tarixindən qanunsuz olaraq həbs olunmasından şikayət etmiş və həbs qətimkan tədbirini digər qətimkan tədbiri ilə əvəz etməyi xahiş etmişdir. İclasda Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə ərizəçinin tələbini rədd etmiş və onun barəsində həbs qətimkan tədbirinin “dəyişdirilmədən” saxlanması barədə qərar vermişdir. Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə daha sonra qeyd etmişdir ki, ittiham aktı məhkəməyə 11 iyul 2008-ci il tarixində təqdim olunduğundan ərizəçinin 19 iyul 2008-ci il tarixindən sonrakı həbsi qanuni olmuşdur.
24. Ərizəçi əvvəlki şikayətlərini təkrar edərək Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmənin 29 iyul 2008-ci il tarixli qərarından şikayət etmişdir.
25. 7 avqust 2008-ci il tarixində Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə ərizəçinin şikayətini qəbul etməkdən imtina etmişdir. Məhkəmə qeyd etmişdir ki, hazırlıq iclası zamanı qəbul olan qərardan şikayət verilə bilməz. Qərarı dəyişmək üçün ərizəçinin növbəti cəhdləri də uğursuz olmuşdur.
26. Eyni zamanda, ərizəçi 30 iyul 2008-ci il tarixində Ədliyyə Nazirliyinin Penitensiar Xidmətinə qarşı məhkəmədə iddia qaldırmışdır. O, məhkəmədən həbs müddətinin 19 iyul 2008-ci il tarixində bitməsi səbəbindən onun həbsdən azad olunması barədə göstəriş verilməsini xahiş etmişdir.
27. 11 avqust 2008-ci il tarixində Əzizbəyov Rayon Məhkəməsi ərizəçinin iddiasını əsassız olduğundan rədd etmişdir. Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə ərizəçi barəsində həbs qətimkan tədbirinin qanuniliyini 29 iyul 2008-ci il tarixində keçirilən hazırlıq iclasında təsdiq etmişdir.
28. 11 sentyabr 2008-ci il tarixində Bakı Apellyasiya Məhkəməsi 11 avqust 2008-ci il tarixli qərarı qüvvədə saxlamışdır.
29. 19 mart 2009-cu il tarixində Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə ərizəçini bir qrup şəxslə adam oğurluğunda təqsirli hesab etmiş və onu iki il müddətinə azadlıqdan məhrum etmə cəzasına məhkum etmişdir.

II. MÜVAFIQ DAXİLİ QANUNVERİCİLİK VƏ TƏCRÜBƏ

A. Cinayət-Prosessual Məcəllə (CPM)

30. Cinayət-Prosessual Məcəllənin məhkəməyəqədər həbs və həbs qətimkan tədbirinin tətbiq olunması barədə müvafiq maddələri Məhkəmənin *Fərhad Əliyev Azərbaycana qarşı* (№ 37138/06, §§ 83-102, 9 noyabr 2010-cu il) və *Muradverdiyev Azərbaycana qarşı* (№ 16966/06, §§ 35-49, 9 dekabr 2010-cu il) qərarlarında geniş şəkildə təsvir olunmuşdur.

B. Ali Məhkəmənin Plenumunun qərarları

1. *Ədalət mühakiməsinin həyata keçirilməsi zamanı «İnsan hüquqlarının və əsas azadlıqların müdafiəsi haqqında» Avropa Konvensiyası müddələrinin və İnsan Hüquqları üzrə Avropa Məhkəməsinin presedentlərinin tətbiqi haqqında 30 mart 2006-cı il tarixli qərar*

31. Qərarın müvafiq hissəsində deyilir:

“13. Həbs qətimkan tədbirinə müstəsna tədbir kimi baxılmalı və başqa qətimkan tədbirinin tətbiqinin qeyri-mümkün olduğu, son dərəcə zəruri hallarda tətbiq olunmalıdır. 14. Məhkəmələr nəzərə almalıdırlar ki, azadlıq hüququ məhdudlaşdırılmış şəxslər «İnsan hüquqlarının və əsas azadlıqların müdafiəsi haqqında» Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 3-cü bəndinə əsasən azadlıqlarının məhdudlaşdırılması ilə bağlı əqlabatan müddətdə məhkəmə baxışının keçirilməsi, həmçinin barələrində həbs qətimkan tədbiri seçilməsinə zərurət olmadıqda, məhkəməyədək azad olunmaq hüququna malikdirlər.”

2. *Təqsirləndirilən şəxslər barəsində həbs qətimkan tədbirinin seçilməsi ilə bağlı təqdimatlara baxılarkən məhkəmələr tərəfindən qanunvericiliyin tətbiqi təcrübəsi haqqında 3 noyabr 2009-cu il tarixli qərar*

32. Bu qərarın müvafiq hissəsində deyilir:

“3. Məhkəmələr həbs qətimkan tədbiri seçərkən yalnız CPM-nin 155-ci maddəsində göstərilən prosesual əsasları formal sadalamaqla kifayətlənməməli, hər bir əsasın konkret təqsirləndirilən şəxsə münasibətdə mövcudluğunun nədən ibarət olmasını və cinayət işinin materialları ilə onların təsdiq edilib-edilməməsini yoxlamalıdır. Bu zaman təqsirləndirilən şəxsin törətdiyi cinayətin xarakteri və ictimai təhlükəlilik dərəcəsi, onun şəxsiyyətini səciyyələndirən məlumatlar, o cümlədən yaşı, ailə vəziyyəti, məşğulluq növü, sağlamlığı və bu kimi digər hallar nəzərə alınmalıdır.

HÜQUQ

I. ƏRİZƏNİN HÖKUMƏTİN MÜRACİƏTİ ƏSASINDA KONVENSIYANIN 37-Cİ MADDƏSİNƏ UYGUN OLARAQ SİYAHIDAN ÇIXARILMASI

33. 30 sentyabr 2011-ci il tarixli məktubu ilə Hökumət Məhkəməni bəhs olunan ərizə ilə bağlı məsələlərin həll olunması məqsədilə birtərəfli bəyannamə vermək istədiyi barədə məlumatlandırmışdır. Birtərəfli bəyannamədə Hökumət qeyd etmişdir ki, işin halları Məhkəmənin nəzərdən keçirdiyi *Fərhad Əliyev Azərbaycana qarşı* (№ 37138/9 noyabr 2010) işindəki hallarla oxşardır və o, ərizəçiyə *ex gratia* 4000 avro ödəməyə hazırdır. Bunun əsasında, Hökumət Məhkəməyə ərizəni Konvensiyanın 37-ci maddəsinin 1-ci bəndinin (c) yarım bəndinə uyğun olaraq işlərin siyahısından çıxartmağı təklif etmişdir.

34. 1 noyabr 2011-ci il tarixli məktubunda ərizəçi Hökumətin birtərəfli bəyannaməsindəki şərtlərlə razılaşmayaraq qeyd etmişdir ki, Hökumət Konvensiyanın 5-ci maddəsinin heç bir pozuntusunu tanımamışdır. O, həmçinin, Hökumətin birtərəfli bəyannaməsində təklif olunan kompensasiyanın miqdarının çox aşağı olduğunu qeyd etmişdir.

35. Məhkəmə təkrarən qeyd edir ki, bəzi hallarda ərizəçinin işə baxılmasının davam etdirilməsini istədiyi halda belə Konvensiyanın 37-ci maddəsinin 1-ci bəndinin (c) yarım bəndinə uyğun olaraq Məhkəmə cavabdeh Hökumətin birtərəfli bəyannaməsi

əsasında ərizəni işlərin siyahısından çıxara bilər. Lakin hər bir halda, bu, birtərəfli bəyannamənin Konvensiyada göstərilən insan hüquqlarının Məhkəmənin işə baxılmasını davam etdirməyə ehtiyac qalmayacaq dərəcədə təmin etməsi üçün kifayət qədər əsaslara malik olub-olmamasından asılı olacaqdır (bax: *Tahsin Acar Türkiyəyə qarşı* (ilkin məsələ) [BP], № 26307/95, § 75, AİHM 2003-VI və *Angelov və başqaları Bolqarıstana qarşı* № 43586/04, § 12, 4 noyabr 2010-cu il).

36. Bununla əlaqədar Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, Hökumət öz birtərəfli bəyannaməsində Konvensiyanın pozuntusunu tanımamışdır. Məhkəmənin fikrincə, hazırki işin hallarının onun təhlil etdiyi əvvəlki işlərlə oxşarlığının qeyd olunması Konvensiyanın pozulmasının tanınması kimi qəbul edilə bilməz. Bundan əlavə, birtərəfli bəyannamədə göstərilən *ex gratia* kompensasiya təklifi də Konvensiyanın pozuntusunun tanınması anlayışına uyğun gəlmir.

37. Beləliklə, Hökumətin birtərəfli bəyannaməsinin məzmununa münasibətdə Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, Hökumət Konvensiyada və ona əlavə Protokollarda göstərilən insan hüquqlarını Məhkəmənin işə baxılmasının davam etdirilməsinə zərurət qalmayacaq dərəcədə təmin etmək üçün kifayət qədər əsas göstərə bilməyə müvəffəq olmamışdır (bax: *Kessler İsveçrəyə qarşı*, № 10577/04, § 24, 26 iyul 2007-ci il; *Hakimi Belçikaya qarşı*, № 665/08, § 29, 29 iyun 2010-cu il; və *Pirəli Orucov Azərbaycana qarşı*, № 846/07, § 31, 3 fevral 2011-ci il).

38. Buna görə də, Məhkəmə Hökumətin ərizənin Konvensiyanın 37-ci maddəsinin 1-ci bəndinə müvafiq olaraq işlərin siyahısından çıxarılması haqqında tələbini rədd edir və müvafiq olaraq işin qəbuledilənliyinə və mahiyyətinə baxmaqla davam edir.

II. KONVENSIYANIN 5-Cİ MADDƏSİNİN 1-Cİ BƏNDİNİN İDDİA EDİLƏN POZUNTUSU

39. Ərizəçi Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndinə müvafiq olaraq bildirmişdir ki, onun 2008-ci il 19 iyul tarixindən 29 iyul tarixinə qədər olan həbsi qanunsuz olmuşdur. Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndinin müvafiq hissəsində deyilir: “1. Hər kəsin azadlıq və şəxsi toxunulmazlıq hüququ var. Heç kəs qanunla müəyyən olunmuş aşağıdakı hallardan və qaydadan başqa azadlığından məhrum edilə bilməz...”

A. Qəbuledilənlik

40. Məhkəmə qeyd edir ki, bu ərizə Konvensiyanın 35-ci maddəsinin 3-cü bəndinin (a) yarım bəndinə müvafiq olaraq açıq-aşkar əsassız deyildir. Məhkəmə daha sonra qeyd edir ki, ərizə digər əsaslar üzrə də qəbul edilməyən deyil. Beləliklə, ərizə qəbuledilən elan olunmalıdır.

B. Mahiyyət

1. Tərəflərin arqumentləri

41. Hökumət işin mahiyyəti barədə heç bir fikir bildirməmişdir.

42. Ərizəçi təkrarən qeyd etmişdir ki, onun 2008-ci il 19 iyul tarixindən 29 iyul tarixinə qədər olan həbsi, həmin müddət üçün məhkəmə qərarı olmadığından qanunsuzdur.

2. Məhkəmənin qiymətləndirməsi

43. Məhkəmə qeyd edir ki, Nərimanov Rayon Məhkəməsinin 14 iyun 2008-ci il tarixli qərarı əsasında ərizəçinin məhkəməyə qədərki həbs müddəti 19 iyul 2008-ci il tarixində bitmişdir. Bu arada istintaq tamamlanmış və ittiham aktı 11 iyul 2008-ci il tarixində Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəməyə göndərilmişdir. Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə 29 iyul 2008-ci il tarixində keçirilən hazırlıq iclasında qərara almışdır ki, ərizəçi barəsində seçilmiş həbs qətimkan tədbiri “dəyişdirilmədən” saxlanılmalıdır. Müvafiq olaraq, 2008-ci il 19 iyul tarixindən 29

iyul tarixinə qədər ərizəçi onun həbsini əsaslandıran heç bir hüquqi qərar olmadan həbsdə saxlanılmışdır.

44. Bununla əlaqədar olaraq, Məhkəmə bir daha qeyd edir ki, o, bir sıra işlərdə ittiham aktının birinci instansiya məhkəməsinə təqdim olunması faktı əsasında təqsirləndirilən şəxslərin həbsdə saxlanması hallarında Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndinin pozuntusunu müəyyən etmişdir. Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, təqsirləndirilən şəxslərin xüsusi hüquqi əsas və ya onların vəziyyətini tənzimləyən aydın normalar olmadan həbsdə saxlanması, bu hal onların qanuni qüvvəyə minmiş məhkəmə hökmü olmadan qeyri-müəyyən müddətə azadlıqdan məhrum edilməsinə səbəb olacaqsə, bütövlükdə Konvensiyanın əsasını təşkil edən hüquqi müəyyənlik və qanunsuzluqdan müdafiə prinsipləri, həmçinin qanunun aliliyi prinsipinə ziddir (digər işlər arasında bax: *Baranovski Polşaya qarşı*, № 28358/95, §§ 53-57, AİHM 2000-III; *Jecius Litvaya qarşı*, № 34578/97, §§ 60-63, AİHM 2000-IX; və *Gigolaşvili Gürcüstana qarşı*, № 18145/05, §§ 33-36, 8 iyul 2008-ci il).

45. Məhkəmə daha sonra qeyd edir ki, o, Azərbaycana qarşı eyni ərizəni nəzərdən keçirmişdir və Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndinin pozuntusunu müəyyən etmişdir, belə ki, ərizəçinin həbsi məhkəmə qərarına əsaslanmamışdır və beləliklə, göstərilən maddəyə uyğun olaraq qanunsuz olmuşdur (bax: yuxarıda qeyd olunan *Fərhad Əliyev*, §§ 174-179). Məhkəmə hazırki işdə fərqli nəticəyə gəlməyə heç bir əsas görmür və qərara gəlir ki, ərizəçinin məhkəmənin qərarı olmadan 2008-ci il 19 iyul tarixindən 29 iyul tarixinə qədər olan həbsi 5-ci maddənin 1-ci bəndinə əsasən qanunsuz olmuşdur.

46. Müvafiq olaraq, Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndi pozulmuşdur.

III. KONVENSIYANIN 5-Cİ MADDƏSİNİN 3-CÜ BƏNDİNİN İDDİA EDİLƏN POZUNTUSU

47. Konvensiyanın 5-ci maddəsini rəhbər tutaraq ərizəçi şikayət etmişdir ki, yerli məhkəmələr onun həbsinə və həbsinin davam etdirilməsinə ehtiyac olmasını əsaslandırma bilməmişlər. Məhkəmə hesab edir ki, bu ərizə Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 3-cü bəndinin təsir dairəsinə aiddir və orada deyilir:

“3. Bu maddənin I bəndinin (c) yarım bəndinə müvafiq olaraq tutulmuş və ya həbsə alınmış hər kəs, dərhal hakimin və ya qanunla məhkəmə hakimiyyətini həyata keçirmək səlahiyyəti verilmiş vəzifəli şəxsin yanına gətirilir və əqləbatan müddət ərzində məhkəmə araşdırması və ya məhkəməyə qədər azad edilmək hüququna malikdir. Azad edilmək məhkəmədə iştirak etmə təminatlarının təqdim edilməsilə şərtləndirilə bilər.”

A. Qəbul edilənlik

48. Məhkəmə qeyd edir ki, bu ərizə Konvensiyanın 35-ci maddəsinin 3-cü bəndinin (a) yarım bəndinə uyğun olaraq açıq-aşkar əsassız deyildir. O, daha sonra qeyd edir ki, ərizə heç bir digər əsas üzrə qəbul edilməyən deyil. Beləliklə, ərizə qəbul edilən elan olunmalıdır.

B. Mahiyyət

1. Tərəflərin arqumentləri

49. Hökumət işin mahiyyəti ilə bağlı heç bir qeyd etməmişdir.

50. Ərizəçi öz şikayətini təkrarlamışdır. O, bununla əlaqədar olaraq qeyd etmişdir ki, onun həbsi və həbsinin uzadılması barədə məhkəmə qərarları əqləbatan əsaslara malik olmamışdır və yerli məhkəmələr onun davamlı həbsinə müvafiq və yetərli səbəblər göstərə bilməmişlər.

2. Məhkəmənin qiymətləndirməsi

51. Cinayət əməlinə təqsirli bilinən şəxs, Dövlətin onun davamlı həbsini əsaslandıran “müvafiq və yetərli” səbəblər olduğu hallar istisna olmaqla,

məhkəməyə qədər azad edilməlidir (bax: *Smirnova Rusiyaya qarşı*, № 46133/99 və 48183/99, § 58, AİHM 2003-IX (çıxarışlar) və *Xodorkovski Rusiyaya qarşı*, № 5829/04, § 182, 31 may 2011-ci il). Məhkəmənin presedent hüququna əsasən Konvensiyanın 5-ci maddəsində nəzərdə tutulan prezumpsiya azad olmanın xeyrinədir. 5-ci maddənin 3-cü bəndinin ikinci hissəsi məhkəmə orqanlarına təqsirləndirilən şəxsin əğlabatan müddət ərzində məhkəməyə gətirilməsi və onun məhkəməyə qədər şərti azad olunması arasında seçim vermir. Məhkum olunana qədər, o, təqsirsiz hesab olunmalı və göstərilən maddənin məqsədi, əsasən, təqsirləndirilən şəxsin davamlı həbsinin əğlabatan olmadığı andan şərti olaraq azad olunmasını tələb etməkdən ibarətdir (bax: *MakKey Birləşmiş Krallığa qarşı* [BP], № 543/03, § 41, AİHM 2006-X və *Bikov Rusiyaya qarşı* [BP], № 4378/02, § 61, 10 mart 2009-cu il).

52. Tutulan şəxsin cinayət əməlini törətməsinə əsaslı şübhənin olması həbsin davam etdirilməsinin qanuniliyi üçün *sine qua non*-dur (zəruri şərt), lakin müəyyən müddət keçdikdən sonra bu, artıq kifayət etmir və bu halda Məhkəmə müəyyən etməlidir ki, məhkəmə orqanları tərəfindən təqdim olunan digər hallar azadlıqdan məhrum etməyə əsas verməkdə davam edir. Belə əsasların “müvafiq” və “yetərli” olduğu halda, Məhkəmə həmçinin qane olmalıdır ki, yerli orqanlar icraatın gedişində “xüsusi səy” göstərmişdir (bax: *Labita İtaliyaya qarşı* [BP], № 26772/95, § 153, AİHM 2000-IV).

53. Yerli məhkəmələr təqsirsizlik prezumpsiyası prinsipinə münasibətdə, şəxsi azadlığa hörmət prinsipindən kənara çıxmağa haqq qazandıran ictimai maraq tələblərinin mövcudluğunun lehinə və əleyhinə dəlalat edən bütün faktları araşdırmalı və azad edilmək barədə vəsatətlərə dair qərarlarında onları göstərməlidirlər (bax: *Letelye Fransaya qarşı*, 26 iyun 1991-ci il, § 35, A Seriyaları, № 207). Azad edilmənin lehinə və əleyhinə olan arqumentlər ümumi və ya mücərrəd

olmamalıdır (bax: *Klot Belçikaya qarşı*, 12 dekabr 1991-ci il, § 44, A Seriyaları, № 225).

54. Konvensiyanın presedent hüququ şəxs cinayət əməlinə təqsirli bilindiyi halda qərar verilməzdən əvvəl onun həbsi üçün dörd əsas qəbul edilən səbəb göstərir: təqsirləndirilən şəxsin məhkəməyə gəlməmə riski (*Stöqmüller Avstriyaya qarşı*, 10 noyabr 1969-cu il, § 15, A Seriyaları, № 9); təqsirləndirilən şəxsin azad olunduğu təqdirdə ədalət mühakiməsinin həyata keçirilməsinə maneə törədəcəyi riski (bax: *Vemhoff Almaniya qarşı*, 27 iyun 1968-ci il, § 14, A Seriyaları, № 7), digər cinayət əməlləri törədəcəyi riski (bax: *Matznetter Avstriyaya qarşı*, 10 noyabr 1969, § 9, A Seriyaları, № 10) və ya ictimai qaydanı pozması riski (bax: yuxarıda qeyd olunan *Letelye*, § 51).

55. Bununla bağlı olaraq, Məhkəmə bir daha qeyd edir ki, nəzərdə tutulan cəzanın ağırlığı ədalət mühakiməsindən yayınma riskinin qiymətləndirilməsində əhəmiyyətli element olsa da, ittihamların ağırlığı özlüyündə həbs qətimkan tədbirinin uzun müddət qüvvədə saxlanılmasına haqq qazandıra bilməz (bax: *İlykov Bolqarıstana qarşı*, № 33977/96, §§ 80-81, 26 iyul 2001). Bundan əlavə, həbsdə saxlanılmağa haqq qazandıra bilən ədalət mühakiməsindən yayınma riski yalnız nəzərdə tutulan cəzanın ağırlığı əsasında qiymətləndirilə bilməz. Ədalət mühakiməsindən yayınma riski onun mövcudluğunu ya təsdiq edən, ya da həmin riski məhkəməyəqədərki həbsə haqq qazandırılmasını mümkünsüz edən dərəcədə minimuma endirən bir sıra digər müvafiq amillərə istinad olunmaqla qiymətləndirilməlidir (bax: *Pançenko Rusiyaya qarşı*, № 45100/98, § 105, 8 fevral 2005-ci il və yuxarıda qeyd olunan *Letelye*, § 43).

56. Hazırki işin hallarına nəzər saldıqda Məhkəmə artıq daha əvvəl müəyyən etmişdir ki, ərizəçinin həbsdə olmasının müəyyən müddətləri Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndinə zidd olmuşdur (bax: yuxarıda § 45). 5-ci maddənin 3-cü bəndinin məqsədlərinə müvafiq nəzərə alınmalı müddətə gəldikdə isə, bu müddət

təqsirləndirilən şəxsin həbsə alındığı gün başlayır və “yalnız birinci instansiya məhkəməsi tərəfindən müəyyən olunduğu halda belə təqsirin müəyyən olunduğu gün” bitir (bax: *Kalaşnikov Rusiyaya qarşı*, № 47095/99, § 110, AİHM 2002-VI və yuxarıda qeyd olunan *Labita*, § 147). Bu işdə həmin müddət ərizəçinin həbs olunduğu tarixdə, yəni 19 mart 2008-ci il tarixində başlamış və Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmənin onun məhkum olunması barədə qərar verdiyi tarixdə, 19 mart 2009-cu ildə bitmişdir. Beləliklə, ərizəçinin məhkəməyəqədərki həbsi tam olaraq cəmi bir il təşkil etmişdir.

57. Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, ərizəçinin həbs olunması barədə qərar ilk olaraq Nərimanov Rayon Məhkəməsinin hakimi tərəfindən 21 mart 2008-ci il tarixində verilmişdir. Həmin qərar Bakı Apellyasiya Məhkəməsi tərəfindən 3 aprel 2008-ci il tarixində qüvvədə saxlanılmışdır. Ərizəçinin həbsdə olma müddəti daha sonra Nərimanov Rayon Məhkəməsinin 14 iyun 2008-ci il tarixli qərarı ilə bir ay müddətinə uzadılmışdır. Həmin qərar Bakı Apellyasiya Məhkəməsinin 20 iyun 2008-ci il tarixli qərarı ilə qüvvədə saxlanılmışdır.

58. Ərizəçi barəsində həbs qətimkan tədbirinin tətbiq olunmasını tələb edən qərarlara gəldikdə Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, həm Nərimanov Rayon Məhkəməsi, həm də Bakı Apellyasiya Məhkəməsi ərizəçinin həbsi barədə müvafiq olaraq 21 mart 2008-ci il və 3 aprel 2008-ci il tarixində qərar qəbul edərkən standart şablon formadan istifadə etmişdir. Məhkəmə bununla bağlı olaraq qeyd edir ki, həm birinci instansiya məhkəməsi, həm də apellyasiya məhkəməsi həbs üçün bir sıra əsasları, onların ərizəçi barəsində nəyə görə uyğun hesab olunduğunu əsaslandırmadan, mücərrəd və stereotipləşdirilmiş qaydada təkrarlamışdır (bax: yuxarıda § 13 və §15). Bundan başqa, onların qərarları ərizəçi tərəfindən həbs qətimkan tədbirinin tətbiq olunmasına qarşı irəli sürdüyü arqumentlərin heç birini cavablandırmamışdır.

59. Ərizəçinin həbsdə olma müddətinin uzadılması barədə qərarlara gəldikdə isə, Nərimanov Rayon Məhkəməsi və Bakı Apellyasiya Məhkəməsi yenidən ərizəçiyə

təqsirli bilindiği əməlin ağırlığı və onun ədalət mühakiməsindən yayınması və ədalət mühakiməsinin həyata keçirilməsinə mane ola bilməsi riskinə əsaslanmışlar. Onlar həmçinin öz qərarlarını müxtəlif istintaq hərəkətlərinin aparılmasının zəruriliyi ilə əsaslandırmışlar (bax: yuxarıda § 17 və § 19).

60. Bununla bağlı olaraq Məhkəmə ilk öncə qeyd edir ki, digər istintaq tədbirlərinin həyata keçirilməsinə ehtiyac olması və ya prosesin hələ tamamlanmaması faktı Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 3-cü bəndinə əsasən şəxsin məhkəməyə qədər həbs olunması üçün qəbul edilə bilən səbəblərdən heç birinə uyğun gəlmir (*Piruzyan Ermənistanına qarşı*, № 33376/07, § 98, 26 iyun 2012-ci il). Yerli məhkəmənin əsaslandığı digər səbəblərə gəldikdə isə Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, ərizəçinin məhkəməyə qədər həbsi barədə verilən ilkin qərarlar kimi sonrakı məhkəmə qərarları da CPM-də göstərilən şərtləri standart formulalarla ifadə etməklə, cinayət əməlinin ağırlığı və ədalət mühakiməsindən yayınma və ədalət mühakiməsinin həyata keçirilməsinə mane olma riski də daxil olmaqla yuxarıda göstərilən əsasları sadalamaqdan başqa bir şey etməmişdir (müqayisə et: *Giorgi Nikolaişvili Gürcüstanına qarşı*, № 37048/04, §§ 76-79, 13 yanvar 2009-cu il və *Sefilyan Ermənistanına qarşı*, № 22491/08, § 89, 2 oktyabr 2012-ci il). Onlar həmin əsaslara uyğun olaraq işə aid olan hər hansı xüsusi faktları göstərməmiş və onları müvafiq və yetərli səbəblərlə əsaslandırma bilməmişdir. Məhkəmə həmçinin qeyd edir ki, ərizəçinin həbsdə saxlanılma müddətini uzadarkən məhkəmələr eyni stereotip ifadələrdən təkrar olaraq istifadə etmişlər və onların gətirdiyi əsaslar zaman keçdikcə dəyişən vəziyyətin gedişini əks etdirməyib və prosesin sonrakı mərhələlərində həmin əsasların öz qüvvəsini saxlayıb-saxlamadığı yoxlanılmamışdır (bax: yuxarıda qeyd olunan *Fərhad Əliyev*, § 191 və *Rafiq Əliyev Azərbaycanına qarşı*, № 45875/06, § 92, 6 dekabr 2011-ci il).

61. Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmənin ərizəçinin 19 mart 2009-cu il tarixinə qədər olan həbsinin hüquqi əsasını təşkil edən 29 iyul 2008-ci il tarixli

qərarına gəldikdə isə Məhkəmə qeyd edir ki, ərizəçinin məhkəməyə qədər həbs olunması və həbsin uzadılması barədə yuxarıda nəzərdən keçirilən məhkəmə qərarları kimi bu qərar da ərizəçinin davamlı həbsi üçün müvafiq və yetərli səbəblər göstərə bilməmişdir. Xüsusilə, Ağır Cinayətlərə dair İşlər üzrə Məhkəmə ərizəçinin həbsi üçün heç bir konkret əsas gətirmədən onun barəsində həbs qətimkan tədbirinin “dəyişdirilmədən” saxlanılması barədə qərar verməklə kifayətlənmişdir. Məhkəmə bununla bağlı olaraq bir daha qeyd edir ki, heç bir əsas olmadan həbsin uzadılması barədə məhkəmə qərarları Konvensiyanın 5-ci maddəsinə ziddir (müqayisə et: *Çumakov Rusiyaya qarşı*, № 41794/04, § 130, 24 aprel 2012-ci il və *Xudoyorov Rusiyaya qarşı*, № 6847/02, § 142, AİHM 2005-X (çıxarışlar)).

62. Müvafiq olaraq Məhkəmə qeyd edir ki, yerli məhkəmələr həm ərizəçinin həbs olunması barədə, həm də onun həbs müddətinin uzadılması barədə qərar qəbul edərkən eyni standart formuladan istifadə etmişlər. Onlar, ümumiyyətlə, ərizəçi tərəfindən onun azad olmasının xeyrinə irəli sürülən arqumentləri təkzib etməyə cəhd göstərməmişlər.

63. Yuxarıda göstərilənləri nəzərə alaraq Məhkəmə bu nəticəyə gəlir ki, ərizəçinin işinə dair xüsusi faktları nəzərə almadan həbs olunma üçün əsasları standart formuladan istifadə etməklə sadalamaqla, həmçinin, işə uyğun olmayan əsaslara əsaslanmaqla, məhkəmə orqanları ərizəçinin məhkəməyə qədər həbs olunmasının əsaslandırılması üçün “müvafiq” və “yetərli” səbəblər göstərə bilməmişlər.

64. Müvafiq olaraq, Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 3-cü bəndi pozulmuşdur.

IV. KONVENSIYANIN 41-Cİ MADDƏSİNİN TƏTBİQİ

65. Konvensiyanın 41-ci maddəsində deyilir:

“Əgər Məhkəmə Konvensiyanın və ona dair Protokolların müddəalarının pozulduğunu, lakin Razılığa gələn Yüksək Tərəfin daxili hüququnun yalnız bu pozuntunun nəticələrinin

qismən aradan qaldırılmasına imkan verdiyini müəyyən edirsə, Məhkəmə zəruri halda, zərərçəkən tərəfə əvəzin ədalətli ödənilməsini təyin edir.”

A. Zıyan

66. Ərizəçi mənəvi ziyana görə 25 000 avro tələb etmişdir.

67. Hökumət iddia etmişdir ki, ərizəçinin tələbi əsassızdır və tələb olunan məbləğ həddindən artıq çoxdur. Hökumət hesab edir ki, hər bir halda, 2000 avro məbləğində ödəniş ədalətli kompensasiya üçün kifayət edir.

68. Məhkəmə hesab edir ki, ərizəçi mənəvi ziyana məruz qalıb və bu ziyan təkcə pozuntuların müəyyən edilməsi ilə kompensasiya oluna bilməz, buna görə də, ona kompensasiya təyin olunmalıdır. Konvensiyanın 41-ci maddəsində tələb olunduğu kimi, Məhkəmə qiymətləndirməni ədalətli əsasda həyata keçirərək ərizəçiyə bu bənd üzrə 13 000 avro və bu məbləğdən tutula bilən vergi məbləğinin ödənilməsini təyin edir.

B. Məhkəmə xərcləri və digər məsrəflər

69. Ərizəçi yerli məhkəmələrdə və Məhkəmədəki icraatla bağlı iki vəkil tərəfindən göstərilmiş vəkil xidmətlərinə görə 3881 avro tələb etmişdir. Bundan əlavə, ərizəçi tərcümə xərclərinə görə 1248 avro və poçt xərclərinə görə 38 avro tələb etmişdir. Tələbinin təsdiqi üçün ərizəçi onunla iki vəkili arasında bağlanmış iki müqaviləni, poçt xərcləri üçün hesab-fakturanı və tərcüməçi ilə bağlanmış müqaviləni təqdim etmişdir.

70. Hökumət bildirmişdir ki, tələb əsassız və məbləğ həddindən artıq çoxdur. Xüsusilə, Hökumət müqavilələrdə tərəflərin bank hesablarının və ya vergi ödəyicilərinin eyniləşdirmə nömrələri barədə məlumatların olmaması səbəbindən onların hüquqi qüvvəsini mübahisələndirmişdir. Həmçinin, Hökumət bildirmişdir ki, buna baxmayaraq ərizəçinin məhkəmə xərcləri və digər məsrəflər üçün tələbini

qəbul etməyə hazırdır və o, ümumilikdə bütün xərclər üçün 2000 avro məbləğində kompensasiya təyin etməyi məqsədmüvafiq hesab edir.

71. Məhkəmənin presedent hüququna əsasən, ərizəçi məhkəmə xərclərinin və digər məsrəflərin əvəzinin ödənilməsi hüququna yalnız o halda malik olur ki, həmin xərclərin həqiqətən və zəruri olaraq çəkildiyi sübut edilsin və onlar miqdarca ağlabatan olsun. Hazırki işdə Məhkəmə müəyyən edir ki, ərizəçi öz tələbini təsdiq etmək üçün müvafiq müqavilələri təqdim etmişdir və Məhkəmə Hökumətin müqavilələrin, tərəflərin bank hesabları və vergi ödəyicilərinin eyniləşdirmə nömrəsi barədə məlumatları əks etdirmədiyindən hüquqi qüvvələrinin olmaması barədə arqumentlərini qəbul etmir. Həmçinin, Məhkəmə müəyyən etmişdir ki, tərcümə haqqında müqavilə ərizənin ingilis dilində tərtib edilmiş orijinal variantının və digər müvafiq sənədlərin ingilis dilindən Azərbaycan dilinə tərcüməsini əhatə edir. Bununla bağlı Məhkəmə müəyyən edir ki, ərizəçi Məhkəməyə heç bir tərcümə olunmuş sənəd təqdim etməmişdir. Bundan başqa, Məhkəmə, Məhkəmədəki icraat üçün ərizənin ingilis dilindən Azərbaycan dilinə tərcümə olunmasını zəruri hesab etmir. Beləliklə, təqdim olunmuş sənədlərə və yuxarıda qeyd olunan kriteriyaya uyğun olaraq Məhkəmə çəkilən bütün xərclərə görə 3919 avro məbləğində kompensasiya təyin etməyi ağlabatan hesab edir.

C. İcranın gecikdirilməsinə görə faiz

72. Məhkəmə məqsəduyğun hesab edir ki, icranın gecikdirilməsinə görə faiz Avropa Mərkəzi Bankındakı borc dərəcəsinin yuxarı həddinə əsaslanmalıdır və onun üzərinə daha üç faiz əlavə olunmalıdır.

BU ƏSASLAR ÜZRƏ MƏHKƏMƏ YEKDİLLİKLƏ

1. Ərizəni qəbuledilən *elan edir*;
2. *Qərara alır ki*, Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 1-ci bəndi pozulub;

3. *Qərara alın ki*, Konvensiyanın 5-ci maddəsinin 3-cü bəndi pozulub;

4. *Qərara alın ki*,

(a) cavabdeh dövlət Konvensiyanın 44-cü maddəsinin 2-ci bəndinə uyğun olaraq bu qərarın qəti qərara çevrildiyi tarixdən sonra üç ay ərzində ərizəçiyə aşağıdakı məbləğləri ödəniş tarixində tətbiq edilən məzənnə üzrə Azərbaycan manatına çevrilməklə ödəməlidir:

(i) mənəvi ziyana görə 13 000 (on üç min) avro və bu məbləğdən tutula bilən hər hansı vergi məbləği;

(ii) məhkəmə xərcləri və digər məsrəflərə görə 3919 (üç min doqquz yüz on doqquz) avro və bu məbləğdən tutula bilən hər hansı vergi məbləği;

(b) yuxarıda qeyd edilən üç aylıq müddət bitdikdən sonra öhdəlik icra edilənə qədər yuxarıda qeyd edilən ödənilməli məbləğlərin üzərinə Avropa Mərkəzi Bankındakı borc dərəcəsinin yuxarı həddinə bərabər olan adi faiz məbləği əlavə olunmalı və onun da üzərinə daha üç faiz əlavə olunmalıdır.

5. Əvəzin ədalətli ödənilməsi haqqında ərizəçinin qalan tələblərini *rədd edir*.

Qərar ingilis dilində tərtib edilmiş və Məhkəmə Reqlamentinin 77-ci Qaydasının 2-ci və 3-cü bəndlərinə uyğun olaraq 6 mart 2014-cü il tarixində qərar barədə yazılı məlumat verilmişdir.

Sören Nielsen

Katib

Elizabet Şteyner

Sədr